

Jørn Lier Horst

Jakthundene

Kriminalroman

GYLDENDAL

© Gyldendal Norsk Forlag AS 2012

www.gyldendal.no

Printed in Germany

Trykk/innbinding: GGP Media GmbH

Sats: Type-it AS, Trondheim 2012

Papir: 80 g Super Snowbright 1,6

Boken er satt med Sabon 10,5/12 pkt.

Omslagsdesign: Bjørn Kulseth / Fjeldheim & Partners

ISBN 978-82-05-42952-9

ISBN 978-82-525-8059-4 (Bokklubben)

Alle Gyldendals bøker er produsert i miljøsertifiserte trykkerier.

Se www.gyldendal.no/miljo

Regnet kom i kraftige skurer som slo mot ruta. Vannet sildret nedover vinduene, og det dryppet fra takutspringet ned på fortausbordene utenfor. Kraftige vindkast fikk de nakne greinene på poplene til å skrape mot veggene.

William Wisting satt ved et av vindusbordene og stirret ut. Klebrig høstløv ble revet løs fra det våte fortauet og kastet med vinden.

Det stod en flyttebil der ute i regnet. Et ungt par løp ut til den med noen store pappesker før de hastet tilbake mot portrommet.

Wisting likte regn. Han visste ikke riktig hvorfor, men det la liksom en demper på alt. Det fikk ham til å senke skuldrene og pulsen til å slå litt roligere.

Myke jazztoner blandet seg med lyden fra nedbøren. Wisting snudde seg mot disken. Flammene på de mange stearinlysene kastet blafrende skygger langs veggene. Suzanne smilte til ham, strakte hånden opp mot hylla på veggen og skrudde musikken litt lavere.

De var ikke helt alene i det avlange lokalet. Rundt et bord ved enden av disken satt tre ungdommer. Det intime og urbane kafélokalet var blitt et stamsted for studenter fra den nyopprettede avdelingen for Politihøgskolen.

Han snudde seg mot vinduet igjen. *Den gylne freden* stod det i en bue med speilvendte, frostede bokstaver. *Galleri og kaffebar*.

Det hadde alltid vært Suzannes drøm. Hvor lenge hun hadde båret på den, visste han ikke. En vinterkveld hadde hun lagt fra seg boka hun leste, og fortalt at den handlet

om fergemannen på Hudson River. I hele sitt liv hadde han seilt mellom New York og Jersey, fram og tilbake, tilbake og fram. Dag etter dag, år etter år. Så en dag hadde han tatt sin store beslutning. Han dreide båten og satte kurs til havs for full fart, ut på det store havet han hadde drømt om i hele sitt liv. Neste dag hadde hun kjøpt kafélokalet.

Hun hadde spurt hva som var hans drøm, men han hadde ikke svart. Ikke fordi han ikke ville, men fordi han ikke visste. Han likte livet sitt slik det var. Han var politimann og ønsket ikke at noe skulle være annerledes. Arbeidet hans som etterforsker ga ham en følelse av å gjøre noe som var viktig og betydningsfullt.

Han løftet kaffekoppen, trakk til seg søndagsavisa og kastet et nytt blikk ut i høstmørket. Vanligvis satt han innerst i lokalet, der ikke så mange la merke til ham. Men i dette været var det ikke så mange som var ute, og han kunne sitte i fred ved vindusbordet uten at noen forbipasserende kjente ham igjen og kom inn for å slå av en prat. Han var etter hvert blitt vant til å bli gjenkjent på gata, og det skjedde stadig oftere etter at han hadde latt seg overtale til å bli med i et talkshow på TV for å snakke om en av sakene han hadde arbeidet med.

En av guttene ved bordet foran disken hadde kikket på ham da han kom inn og dultet til de to andre. Wisting hadde kjent igjen ham også. Han var en av politistudentene. På starten av semesteret hadde Wisting blitt invitert til å holde foredrag om etikk og moral. Gutten var en av dem som hadde sittet på første rad.

Wisting trakk avisa til seg. Forsiden var preget av slanke-tips, varsel om mer regn og intriger i et realityprogram på TV. Det var sjelden søndagsavisene inneholdt ferske nyheter. Hermetikkstoff, kalte Line sakene som hadde ligget i redaksjonen i dager og uker før de kom på trykk. Datteren hadde vært journalist i VG i snart fem år nå. Det var et yrke som passet nysgjerrigheten og den kritiske sansen hun var utstyrt med. Hun hadde vært i ulike avdelinger, men for tiden jobbet hun i krimredaksjonen. Det førte til at redaksjonen hun var

en del av noen ganger dekket saker Wisting arbeidet med. Det ga ham en dobbeltrolle han greit hadde klart å håndtere. Det han mislikte med datterens karrierevalg, var tanken på at jobben ville bringe henne tett på alle samfunnets grusomheter. Wisting hadde vært politimann i 31 år. Det hadde gitt ham innsikt i de fleste former for brutalitet og råskap, men også mange søvnløse netter. Det var noe han ønsket datteren skulle bli forskånet for.

Han bladde forbi kommentarsidene og skummet gjennom det som var av nyhetsstoff. Han regnet ikke med å finne noen saker fra Line. Han hadde snakket med henne før helgen og visste at hun var på en friperiode.

Å diskutere aktuelle nyhetssaker med Line var noe han stadig satte mer pris på. Det hadde ikke vært lett for ham å innrømme det, men samtalene med Line hadde gjort noe med hvordan han så på sin egen rolle som politi. Hun hadde et utenfrablick på ham og yrkesgruppen hans som mer enn en gang hadde fått ham til å revurdere ganske så stivnede oppfatninger om seg selv. Senest under foredraget for politi-studentene, der han snakket om hvor viktig det var for folks trygghet og tillit at politiet opptådte med integritet, anstendighet og skikkelighet, hadde han opplevd at Lines synspunkter hadde gitt ham en verdifull ballast. Han hadde forsøkt å forklare de kommende kollegaene hvor viktig grunnverdiene for politirollen var. At det handler om saklighet og objektivitet, ærlighet og oppriktighet, og en konstant søken etter sannhet.

Da han kom til programoversikten bakerst i avisa, reiste studentene seg fra bordet. De ble stående ved døra og kneppe jakkene. Den lengste av dem søkte Wisting med blikket. Wisting smilte og møtte det med et gjenkjennende nikk.

«Fri i dag?» spurte den andre.

«Det er en av fordelene når du har vært så lenge i etaten som meg,» svarte Wisting. «Jobb fra åtte til fire og fri hver helg.»

«Takk for et godt foredrag, forresten.»

Wisting grep kaffekoppen.

«Hyggelig av deg å si det.»

Studenten ville si noe mer, men Wistings telefon ringte. Han fant den fram, så at det var Line og svarte.

«Hei, pappa,» sa hun. «Har noen fra avisa ringt deg?»

«Nei,» svarte Wisting og nikket til de tre studentene som var på vei ut. «Hvordan det? Har det skjedd noe?»

Line svarte ikke.

«Jeg er innom redaksjonen nå,» forklarte hun.

«Har du ikke fri?»

«Jo, men jeg var og trente og stakk bare en rask tur oppom.»

Wisting drakk av koppen. Han kjente igjen mye av seg selv i datteren. Vitebegjæret og ønsket om alltid å være der ting skjedde.

«Det kommer til å stå om deg i avisa i morgen,» sa Line og tok en pause før hun fortsatte: «Men denne gangen er det deg de er ute etter. Det er deg de skal ta.»